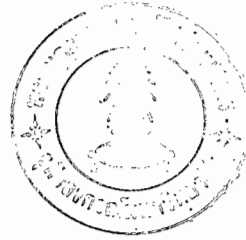

บทที่ ๑

บทนำ

ปัญหา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจและ
คุมครองเด็กกลางกับเด็กนักเรียน โดยพิจารณา ประเภทของเด็ก, เพศและโอกาส
ในการเลือกเล่นเป็นตัวยแปรอิสระ การตัดสินใจเลือกเป็นตัวแปรตาม

ความสำคัญของปัญหา

ในการวิจัยเรื่องการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงนี้ อาจพิจารณาความสำคัญ
ของปัญหาได้ ๒ ประการ คือ

๑. ความสำคัญด้านวิชาการ กาแลนเตอร์^๑ (Galanter) มีความเห็น
ว่าการตัดสินใจเป็นปัญหาที่ควรศึกษาในสาขาวิชาจิตวิทยา โดยเฉพาะปัญหาการเลือก
หรือการตัดสินใจเลือกมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมแบบเจตนา (Operant Behavior)
ผู้วิจัยมีความเห็นว่าพฤติกรรมแบบนี้แม้จะเป็นพฤติกรรมภายใน แต่ก็สามารถวัดออกมา
ได้ในสภาพที่จัดให้มีการตัดสินใจ โดยศึกษาจากความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้
ของการตัดสินใจเลือกในสภาพการพนัน ในสภาพนี้จะช่วยให้มีข้ออธิบายการตัดสินใจ
เลือกเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้สามารถเข้าใจพฤติกรรมการตัดสินใจของบุคคล อันเป็นพฤติกรรม
ภายในอย่างหนึ่งที่เปรียบเสมือนหัวใจของบรรดาพฤติกรรมภายในทั้งปวงที่บังคับการให้บุคคล
มีพฤติกรรมภายนอกแบบใด และนำไปสู่การทำนายและควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอันเป็น

---

^๑ Eugene Galanter, Textbook of Elementary Psychology,
(San Francisco, California: Holden - Day, Inc, 1966), p.52.

จุดมุ่งหมายสำคัญของวิชาจิตวิทยา

๒. ความสำคัญในวิชาจิตวิทยาวัยรุ่น การศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นในด้านการตัดสินใจจะช่วยให้สามารถเข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เขาต้องตัดสินใจในการแสดงพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมืองหรือขัดต่อสังคม รวมทั้งการหาทางช่วยเหลือ ป้องกันไม่ให้เด็กกระทำผิดต่อไป

๓. เป็นแนวทางแก่บุคคลอื่นที่สนใจจะได้ศึกษาปัญหานี้ในค่านอื่น ๆ ให้ละเอียดต่อไป

เนื่องจากการตัดสินใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ มนุษย์จะกระทำอะไรหรือไม่กระทำอะไร การคิดและการตัดสินใจเป็นตัวบังคับให้มีการแสดงออกของพฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็น การตัดสินใจของบุคคลต้องอาศัยเหตุผลและความเหมาะสมต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ภายใต้สภาพการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เมื่อเวลาเปลี่ยนไป สภาพการณ์เปลี่ยนไป เหตุผลและความเหมาะสมที่เข้าประกอบในการตัดสินใจของบุคคลก็อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การศึกษาการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงซึ่งเป็นการเลือกกระทำในสิ่งที่ยังไม่สามารถทราบผลที่แน่นอนของเด็กสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางจะช่วยให้เข้าใจ ทำนาย ตลอดจนควบคุมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้ดียิ่งขึ้น

ความเป็นมาของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าชีวิตในระหว่างวัยรุ่นจัดเป็นระยะสำคัญที่สุด เกี่ยวกับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ในสมัยก่อนนักจิตวิทยาพยายามย่ำถึงความสำคัญของชีวิตเด็กทารกและวัยเด็ก จนละเลยไม่ได้ศึกษาถึงความสำคัญของเด็กวัยรุ่นเท่าที่ควร จนกระทั่งได้เกิดมีเด็กเกเรเพิ่มพูนมากขึ้น ดังจะได้พบและได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่กล่าวถึงกันอยู่เสมอทั้งในบ้าน ในโรงเรียน ในสถาบันในองค์กรต่าง ๆ ตลอดจนตามหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ในจำนวนเด็กเกเรหรือเด็กที่มีปัญหาต่าง ๆ นั้น มีทั้ง

เด็กวัยรุ่นชายและหญิงปะปนอยู่มากกว่าเด็กวัยเล็ก จึงเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนให้นักจิตวิทยา และนักการศึกษาทั้งหลายหันมาสนใจศึกษาถึงพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นกันอย่างแพร่หลายยิ่งขึ้น^๒

ปัจจุบันรัฐบาลเกือบทุกประเทศกำลังเผชิญปัญหาความประพฤติไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนวัยรุ่น อันก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ปัญหาของเยาวชนโดยเฉพาะเยาวชนในเมืองส่วนใหญ่เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากการปรับตัวไม่ทันกับสภาพแวดล้อมได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว อาชีพการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันของสังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพการแข่งขันในการแสวงหาโอกาสทั้งในการเล่าเรียนและประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นภาวะการฉับพลันมากอยู่ในขณะนี้ แต่เดิมเด็กหรือเยาวชนได้รับการเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งสามารถให้การอบรมกวดขันความประพฤติได้ทั่วถึง เพราะฐานะและสภาพการณ์ในสังคมยังเอื้ออำนวย แต่ในปัจจุบันสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงไป จำนวนคนมากขึ้น การครองชีพฝืดเคือง โอกาสในการประกอบอาชีพไม่สามารถจะขยายตัวตามได้ทัน

นอกจากนี้ในเมืองยังเป็นแหล่งที่รวมของคนประเภทต่าง ๆ ความเจริญทางด้านวัตถุ วัตถุานาประการ วัฒนธรรม และความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ จากต่างประเทศที่แพร่หลายเข้ามาอย่างรวดเร็วและฉับพลัน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องยั่วยู่ให้เยาวชนหลงเพลินเพลินและเสื่อมเสียได้โดยง่าย ในปัจจุบันจึงมีผู้ให้ความสนใจปัญหาของเยาวชนวัยรุ่นในด้านความประพฤติ นับตั้งแต่ การแต่งกายไม่สุภาพ ไหว้มยาว ตัดยาสีฟันไม่ดี เทียวเตรมั่วสุ่มกันตามสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น คอฟฟี่ชอป ไนต์คลับ สถานอาบอบนวด หรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ มีการวิวาท ยกพวกตีกัน ขว้างระเบิด ทำร้ายกันควยอาวุธ ตึงแก๊งค์ลักขโมย จับปล้น ข่มขืน และใช้วิธีรุนแรงอื่น ๆ ในการแก้ปัญหาความคับข้องใจ

เมื่อเด็กหรือเยาวชนได้กระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจจะติดตาม

^๒สุชา จันทรเอม, สุรางค์ จันทรเอม, จิตวิทยาวัยรุ่น, (พระนคร, โรงพิมพ์แพร่พิทยา อินเตอร์เนชั่นแนล, ๒๕๑๖), หน้า ๑

จับกุมและสอบสวน พร้อมกับส่งฟ้องศาล เรียก"ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง" ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๔

ปัญหาความประพฤติของเด็กและเยาวชน แยกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือเด็กและเยาวชนที่ประพฤตินั้นไม่เหมาะสม เช่น สุ่มหุ่ร เล่นการพนัน กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางอาญา คือประกอบอาชญากรรม แต่ไม่ได้ค่าประกอบอาชญากรรม (Crime) กับเด็กเรียกว่า อันธพาล (Delinquency) แทน ทั้งนี้เพราะถือว่าเด็กอันธพาลไม่ใช่อาชญากร (Criminal) แต่เป็นผู้มีความประพฤติออกนอกทางผิดระเบียบแบบแผนผิดกฎหมายจัดตั้งศาลคดีเด็ก การกระทำของเด็กพวกนี้เด็กอาจทำไปเพราะถูกชักจูง หรือเด็กยังไม่คอบมีความนึกคิด ขาดความยับยั้งชั่งใจ ยังไม่ชัดเจนชีวิตเทาผู้ใหญ่ การกระทำจึงไม่ถึงว่าร้ายแรงเทาผู้ใหญ่^{๑)}

เด็ก หมายความว่า บุคคลที่มีอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่ใคหมายความว่าถึงบุคคลบรรลุนิติภาวะแล้วโดยการสมรส

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและถูกจับกุมมาดำเนินคดีทางอาญาเพิ่มขึ้นทุกปี คงจะเห็นได้จากสถิติตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ ถึง ปี ๒๕๑๙ ในตารางที่ ๑ ดังนี้

---

^{๑)}"พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๔๙๔", ราชกิจจานุเบกษา, เล่มที่ ๖๘ ตอนที่ ๔๓ (๓ ก.ค. ๒๔๙๔)

สถิติศาลคดีเด็กและเยาวชน ปีพ.ศ. ๒๕๑๓ - ๒๕๑๙ (อัดสำเนา)

ตารางที่ ๑ ตารางเปรียบเทียบจำนวนเด็กกระทำผิดตั้งแต่ปี ๒๕๑๓-๒๕๑๗

ปี	รวม	จำนวนที่เพิ่มขึ้น		เพศ			
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	รวม	
๒๕๑๓	๔๒๖๖	-	-	๔๐๓๖	๒๓๐	๕.๓๘	
๒๕๑๔	๔๓๕๘	๘๓	๒.๑๘	๔๑๕๔	๒๐๑	๓.๖๘	
๒๕๑๕	๓๘๒๗*	-๔๓๖	-๘.๘๑	๓๗๕๖	๗๑	๔.๓๖	
๒๕๑๖	๔๔๑๘	๕๙๑	๑๖.๕๐	๔๑๖๐	๒๕๘	๕.๘๔	
๒๕๑๗	๕๐๒๔	๖๐๖	๑๓.๑๔	๔๗๕๕	๒๖๙	๔.๕๖	

*ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จำนวนผู้กระทำผิดลดลง
 จากตารางที่ ๑ จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มีจำนวนผู้กระทำผิด ๓,๘๒๗ ราย เป็นเด็กและเยาวชนชาย ๓,๗๕๖ ราย เป็นเด็กและเยาวชนหญิง ๗๑ ราย ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ มีจำนวน ๔,๔๑๘ ราย เป็นเด็กและเยาวชนชาย ๔,๑๖๐ ราย เป็นเด็กและเยาวชนหญิง ๒๕๘ ราย ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ มีจำนวน ๕,๐๒๔ ราย เป็นเด็กและเยาวชนชาย ๔,๗๕๕ ราย เป็นเด็กและเยาวชนหญิง ๒๖๙ ราย ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๑๕ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๕๐ จากปี พ.ศ. ๒๕๑๕ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๘๓

จากสถิติดังกล่าวจะเห็นว่าจำนวนผู้กระทำผิดเพิ่มสูงขึ้นทุกปี ทำให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมของเยาวชนที่กระทำผิดเหล่านั้นว่ามีสาเหตุเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเสี่ยงหรือไม่เพียงใด ประกอบกับยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการศึกษาลักษณะการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย เปรียบเทียบกับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจลักษณะพฤติกรรมการตัดสินใจของเด็กและเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้

ลักษณะพฤติกรรมของเยาวชนในสถานพินิจ

ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทยเปรียบเทียบกับของต่างประเทศ

๑. คำนเกี่ยวกับคดี จากสถิติปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ปรากฏว่า จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมมาดำเนินคดียังศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กระทำผิดในคดีสำคัญ ๆ ดังตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคดีสำคัญ ๆ คิดเป็น ร้อยละ

ลักษณะความผิด	จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคดีสำคัญ						ค่าเฉลี่ย ๓ ปี
	๒๕๑๕	ร้อยละ	๒๕๑๖	ร้อยละ	๒๕๑๗	ร้อยละ	
ชกโจร	๑,๔๘๘	๓๗.๘๒	๑,๐๘๐	๒๗.๖๗	๘๗๓	๑๙.๓๗	๒๘.๓๒
ลักทรัพย์	๘๗๕	๒๔.๘๓	๑,๓๒๕	๒๙.๘๘	๑,๕๔๗	๓๐.๗๙	๒๘.๕๔
ยาเสพติด	๔๐๖	๑๐.๓๔	๗๔๖	๑๖.๘๘	๘๘๕	๑๗.๖๒	๑๔.๘๕
ทำร้ายร่างกาย	๒๑๖	๕.๕๐	๒๘๒	๖.๖๑	๒๕๕	๕.๐๘	๕.๗๓
มีอาวุธปืนและ วัตถุระเบิด	๑๗๘	๔.๕๓	๑๙๕	๔.๔๑	๔๖๗	๙.๒๙	๖.๐๘

สำนักงานสอบสวนของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกา ได้แจกแจงลักษณะการกระทำผิดของเด็กไว้ดังนี้

ศิริพร หลิมศิริวงษ์ "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๑)

โจรกรรม	๕๗.๖ %	ปล้น	๒๖.๐ %
ยักยอกและฉ้อโกง	๕๕.๐ %	ของเบา	๑๘.๗ %
รับซื้อของโจร	๓๑.๖ %	ลักขโมย	๒.๒ %
การปลอมแปลงลายมือและเอกสาร			๕.๖ %

จะเห็นว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๗ ปรากฏว่ามีการกระทำผิดเกี่ยวกับคดี ลักทรัพย์ ของโจร ยาเสพติด มีอาวุธปืนและวัตถุระเบิด และทำร้ายร่างกาย ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสำนักงานสอบสวนของกระทรวงยุติธรรมแห่งสหรัฐอเมริกา

๒. ด้านอายุ และเพศของเยาวชนที่กระทำผิด ราชัน ศรีเชียร^๖ (๒๕๐๖) ได้ศึกษาและสรุปผลได้ตามตารางที่ ๓ ดังนี้

ตารางที่ ๓ แสดงอายุและเพศของเยาวชนที่กระทำผิด ปีพ.ศ. ๒๕๐๖

ระดับเกณฑ์อายุ	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุเกินกว่า ๑๔ ปี	๑๒๔	๒๒.๐๖	๘	๒๑.๖๒	๑๓๒	๒๒.๐๔
อายุเกินกว่า ๑๕ ปี	๑๓๗	๒๔.๓๘	๑๔	๓๗.๘๔	๑๕๑	๒๕.๒๑
อายุเกินกว่า ๑๖ ปี	๑๖๖	๒๙.๕๔	๗	๑๘.๕๒	๑๗๓	๒๘.๕๘
อายุเกินกว่า ๑๗ ปี	๑๓๕	๒๔.๐๒	๘	๒๑.๖๒	๑๔๓	๒๓.๘๗
รวม	๕๖๒	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๕๙๙	๑๐๐

^๖ราชัน ศรีเชียร, "ลักษณะสภาพของเยาวชน ที่ได้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่มาถึงศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖).

สำนักงานสอบสวนของสหรัฐอเมริกา^๗ (Federal Bureau of Investigation) ได้ค้นคว้าในปี ค.ศ. ๑๙๗๓ สืบมาจากเมืองต่าง ๆ จำนวน ๑,๗๘๘ เมืองในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า จำนวนผู้กระทำความผิดเป็นพวกที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีมีจำนวน ๖๑๔,๗๑๖ คน อายุ ๑๕ ปี มี ๓๓๖,๘๘๖ คน อายุ ๑๖ ปี มี ๔๐๑,๗๓๗ คน อายุ ๑๗ ปี มี ๓๖๓,๘๒๗ คน และอายุ ๑๘ ปี มี ๓๕๐,๖๔๕ คน

จะเห็นว่าจากการศึกษาทั้งของไทยและสหรัฐอเมริกาพบว่า เยาวชนที่กระทำความผิดมากที่สุดมีอายุประมาณ ๑๕ - ๑๘ ปี

๓. ด้านการศึกษา ศิริพร หลิมศิริวงษ์^๘ (๒๕๑๑) พบว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนชายและหญิงที่กระทำความผิด เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีจำนวนร้อยละ ๖๘.๖๗ และเมื่อเทียบระหว่างเด็กชายและหญิง ปรากฏว่าเด็กชายมีระดับการศึกษาสูงกว่าเด็กหญิง

๔. ด้านเกี่ยวกับฐานะเศรษฐกิจและสังคม เรณู เชาวน์เกษม^๙ (๒๕๐๘) สรุปผลการวิจัยว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของเด็กเกเรส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน ตัวเด็กไม่ได้ประกอบอาชีพ บิดามารคามีอาชีพรับจ้าง ใ้รายได้น้อย เตือน สุภาพ^{๑๐} (๒๕๐๘) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหา ๕ คน พบว่าเด็กเหล่านี้มีฐานะครอบครัวที่ยากจน ไม่มีเงินใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน ขาดแคลนอาหารและเครื่องนุ่งห่ม บางคนต้องหารายได้เอง

^๗ Ann Golenpaul, Information Please Almanac Atlas and Yearbook, New York: Simon and Schuster, 1975.) p.730

^๘ ศิริพร หลิมศิริวงษ์, เรื่องเดิม

^๙ เรณู เชาวน์เกษม, "สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดทางอาญา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘)

^{๑๐} เตือน สุภาพ, "การศึกษาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหา ๕ คน", (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘)

การศึกษาของไทยสอดคล้องกับการศึกษาของต่างประเทศ กล่าวคือ สปรินเกอร์^{๑๑} (Springer, ๑๙๓๘) พบว่าความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว คือ เด็กที่มาจากบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะเป็นคนที่ปรับตัวไม่ได้ดีเท่ากับ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง นอกจากนี้กลุค^{๑๒} (Glueck and Glueck, 1950) พบว่าสภาพเศรษฐกิจของเด็กเกเรส่วนมากเป็นเด็กยากจนขาดแคลนถึง ๙๖.๓ เปอร์เซ็นต์

๕. / คานสัมพันธ์ภายในครอบครัว ศิริพร หลิมศิริวงษ์^{๑๓} (๒๕๑๐) ศึกษาสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่า ปัญหาการหย่าร้าง การมีสามีใหม่หรือมีภรรยาใหม่ อันเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บิดามารดาและเด็กมีความห่างเหินกันมากขึ้น นอกจากนี้สภาพจิตใจของบิดามารดาไม่ค่อยดีอันเนื่องมาจากการติดการพนัน หรือดื่มสุราเป็นอาจีน ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนไว้ได้ และระบายสู่เด็ก เป็นเหตุให้เด็กต้องรองรับอารมณ์อันไม่พึงปรารถนาอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดเด็กก็หนีออกจากบ้าน คบเพื่อนฝูงไม่ดี และทำความผิดในที่สุด ซึ่งผลของการวิจัยของกลุค^{๑๔} (Glueck, 1959)

^{๑๑} สตีลคัท วัยานนท์ การเปรียบเทียบจุดมุ่งหมายในชีวิตของเด็กวัยรุ่นชาย ที่กระทำผิดกฎหมายและที่ไม่กระทำความผิด, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖)

^{๑๒} S. Glueck and E.T. Glueck, Unraveling Juvenile Delinquency (New York : Commonwealth Fund, 1950), p p.126-132

^{๑๓} ศิริพร หลิมศิริวงษ์, เรื่องเดิม.

^{๑๔} Glueck, Sheldon, One Thousand Juvenile Delinquents: Their Treatment by Court and Clinic, p. 69

ก็พบเช่นกันว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดามารดา กับบุตรที่ใช้นัยไม่เหมาะสมทำให้เด็ก
เกเรได้ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ กลุ่ดได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกเร ๕๐๐ คน และเด็ก
ปกติ ๕๐๐ คน ในเมืองบอสตันพบว่า สภาพภายในครอบครัวมีส่วนทำให้เด็กเกเรได้
มากกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม

๕. คำนำการอบรมเลี้ยงดู ศิริพร หลิมศิริวงษ์^{๑๕} (๒๕๑๑) พบว่า บิดา
มารดาของเด็กเลี้ยงดูบุตรของตนแตกต่างกันดังนี้ ทอดทิ้งชิงชิง แซ่ม่วงควกควขัน
ประชาธิปไตยตามใจจนเกินไป และหนุนนอมปกป้อง ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบ
ในแง่ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนอบรมเลี้ยงดู
แบบทอดทิ้งชิงชิง แซ่ม่วงควกควขัน ตามใจจนเกินไป ประชาธิปไตย หนุนนอมปกป้อง
ส่วนบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง เลี้ยงดูแบบแซ่ม่วงควกควขัน ทอดทิ้งชิงชิง
ตามใจจนเกินไป ประชาธิปไตย และหนุนนอมปกป้อง ตามลำดับ

เดือน สุภาพ^{๑๖} (๒๕๐๘) สรุปสาเหตุที่เด็กเกเร ว่าเนื่องจากขาดผู้ดูแล
เอาใจใส่และขาดผู้ควบคุมความประพฤติที่บ้าน เทียวเตรไค้อย่างเสรี คบเพื่อนเกเร
คบเพื่อนต่างเพศทำนองชู้สาว ขาดการติดต่อกันระหว่างบ้านกับโรงเรียน

จากการค้นคว้าวิจัยของคนไทยได้ผลตรงกันกับของต่างประเทศ กล่าวคือ
มาร์ค (Mark, 1920) สรุปว่าวิธีการเลี้ยงดูของบิดามารดาที่ทำให้เด็กเกเร
มี ๓ แบบคือ แซ่ม่วงควกควขันมากเกินไป โอ้เด็กเกินควร ไม่คอยเอาใจใส่ปล่อยตาม
เรื่องตามราว กลุ่ดและกลุ่ด (Glueck and Glueck, 1955)^{๑๗} ได้ทำการ
วิจัยเพื่อต้องการทราบถึงการแสดงพฤติกรรมตอนุคคลื่อนของเด็กกระทำผิดกฎหมาย

^{๑๕}ศิริพร หลิมศิริวงษ์ . เรื่องเดิม

^{๑๖}เดือน สุภาพ, เรื่องเดิม

^{๑๗} Glueck and Glueck, op cit., p p. 63 - 64

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน ๖๕ คน อายุ ๑๕ ปี - ๑๘ ปี พบว่า เด็กกระทำผิดชอบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้อื่นชอบทำตนเป็นศัตรู และมุ่งร้ายต่อผู้อื่น นอกจากนี้ มอชเชอร์ และมอร์ติเมอร์^{๑๘} (Mosher and Mortimer, 1968) ได้ทำการวิจัยเพื่อต้องการศึกษาพฤติกรรมทางด้านการใช้คำพูดก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๘๐ คน มีอายุระหว่าง ๑๕ - ๒๐ ปี และเคยเรียนชั้นมัธยมศึกษาเป็นอย่างต่ำ ทำการทดลองในห้องทดลองที่ละคู่ โดยให้หากลองใส่หูที่ผู้ทดลองซ่อนไว้ภายในห้อง ถ้าใครหาได้จะเป็นของ ตน ผู้ทดลองได้ใช้วิธีสังเกตอยู่ภายนอกห้องทดลอง และสามารถได้ยินเสียงสนทนาในห้องทดลองโดยใช้เครื่องขยายเสียง ผลการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิดใช้คำพูดก้าวร้าวสูง และแสดงท่าที่เป็นศัตรูกับเด็กปรกติ จนทำให้เด็กปรกติกลัว ผลการวิจัยของ กลุคและกลุค คอนซางสอดคล้องกับของ นพนธ์ สัมมา (๒๕๑๔)^{๑๙} ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิต และความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนครจำนวน ๖๐ คน และเด็กกระทำผิดกฎหมายจำนวน ๑๒๐ คน เด็กทั้งสองกลุ่มเป็นชาย มีอายุ ๑๕ - ๑๘ ปี ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ ๒ ฉบับคือ แบบทดสอบความต้องการทางจิต และแบบทดสอบความวิตกกังวล ผลการวิจัยพบว่า เด็กปรกติมีความต้องการ ความสัมพันธ์ทางด้านการศึกษาเรียนคือต้องการสอบไล่ได้มากกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมาย และพบว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน

^{๑๘}Donald L. Mosher and Rowe L. Mortimer, "Verbal Aggressive Behavior in Delinquent Boys", Journal of Abnormal Psychology, Vol. 73 , No. 5(1968) , pp. 454 - 460

^{๑๙}นพนธ์ สัมมา "การศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิตและความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยการศึกษาระสานมิตร, ๒๕๑๔)

มีอารมณ์มั่นคงกว่า มีการตัดสินใจดีกว่า เด็กที่กระทำผิดกฎหมาย แต่มีความวิตกกังวลในตนเอง ความอาย ความสับสน ความกลัว ความกลัว ความเศร้า มากกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมาย

การตัดสินใจ

บุคคลอาจแตกต่างกันด้วยรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง หรือการแสดงพฤติกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ หรืออาจแตกต่างกันด้วยสิ่งที่มองไม่เห็น ได้แก่ การคิด การเชื่อ การรับรู้ และการตัดสินใจ ทั้งนี้เพราะแต่ละบุคคลย่อมมาจากสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน มีระดับสติปัญญา ระดับเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้จะทำให้มีความแตกต่างกันในด้านพฤติกรรม นักจิตวิทยาสมัยปัจจุบันเชื่อว่าพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกนั้นเป็นผลมาจากพฤติกรรมภายในที่เป็นตัวบ่งการให้พฤติกรรมภายนอกในแบบต่าง ๆ กัน

การกระทำทุกอย่างของมนุษย์ไม่ว่าการกระทำนั้นจะสังเกตเห็นได้หรือสังเกตเห็นไม่ได้ ล้วนเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น เช่น การพูด การเดิน การเข้าใจ การคิดและการตัดสินใจ การกระทำที่สังเกตเห็นได้เรียกว่าพฤติกรรมภายนอก

(Overt Behavior) เช่น การพูด การเดิน การกระพริบตา เป็นต้น พฤติกรรมที่สังเกตเห็นไม่ได้เรียกว่าพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) เช่น การรู้สึก การเข้าใจ การคิดและการตัดสินใจ พฤติกรรมภายในสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพฤติกรรมภายนอก

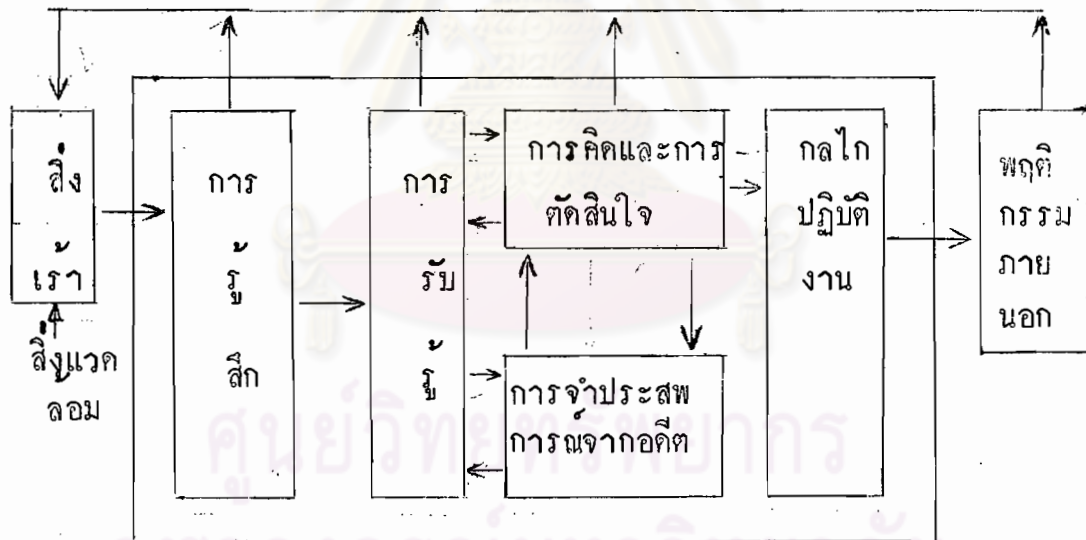
ชัยพร วิชาวุธ^{๒๐} กล่าวว่า พฤติกรรมภายนอกทั้งปวงนั้นมีพฤติกรรม

^{๒๐}ชัยพร วิชาวุธ, มูลบทจิตวิทยา, (แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, โรงพิมพ์ธรรมสาร, ๒๕๑๗), หน้า ๘

ภายในเป็นตัวกำหนด กล่าวคือ พฤติกรรมภายนอกเป็นไปตามแนวทางของกระบวนการคิด และการตัดสินใจ

พฤติกรรมภายใน^{๒๑} แยกประเภทต่าง ๆ โดยทำเป็นแผนภูมิเพื่อสะดวกในการศึกษา ประการแรกเป็นพฤติกรรมที่เป็นความรู้สึก ประการที่สองเป็นพฤติกรรมที่เป็นการศึกษาข่าวสารที่ได้จากการรู้สึก เพื่อให้รู้ว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนั้นคืออะไร การรับรู้จึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยความรู้สึก และการตีความ ประการที่สามเป็นพฤติกรรมเป็นการจำ และประการที่สี่เป็นพฤติกรรมเป็นการคิด และการตัดสินใจ ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิพฤติกรรมภายในไว้ดังนี้

แผนภูมิที่ ๑ แสดงพฤติกรรมภายในของขบวนการของการคิดและการตัดสินใจ:

การตัดสินใจ คือ กระบวนการเลือกทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากหลาย ๆ สิ่ง และกระบวนการเลือกยอมแตกต่างกันไปตามสภาพการณ์^{๒๒} ๑

^{๒๑} ชัยพร วิชาวุธ เว็ชเคิม หน้า ๕

^{๒๒}

D.J.Boss, Design for Decision, (New York: Free Press, 1966), p.1

- การตัดสินใจของมนุษย์อาจแบ่งเป็น ๓ ระดับ ดังนี้คือ

๑. การตัดสินใจในสภาพที่แน่นอน (Decision - Making in Certain Situation) สภาพที่ผู้ตัดสินใจทราบอย่างแน่ชัดว่า วิธีการที่จะให้เลือกปฏิบัติทั้งหมดวิธีการใดจะนำไปสู่ผลลัพธ์ชนิดใด
๒. การตัดสินใจในสภาพที่ไม่แน่นอน (Decision - Making in Uncertain Situation) ผู้ตัดสินใจยังไม่ทราบว่าวิธีการใดจะได้รับผลลัพธ์ชนิดใด
๓. การตัดสินใจในสภาพของการเสี่ยง (Decision - Making in Risk Situation) ผู้ตัดสินใจทราบสภาพการเลือกทั้งหมด และสามารถคาดคะเนโอกาสที่จะเกิดผลได้ผลเสียจากวิธีการนั้น ๆ

ในสภาพของการพนัน การตัดสินใจ คือ กระบวนการเลือกเพื่อให้ได้ผลตามต้องการ แต่การได้รับผลดีของตัวเลือกมีความไม่แน่นอน บุคคลจึงต้องคำนึงถึงความน่าจะเป็นที่จะได้หรือเสีย และปริมาณของผลดีหรือผลเสียของสิ่งที่เลือก

ทฤษฎีการตัดสินใจ และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการตัดสินใจ มี ๓ ทฤษฎี ดังนี้

๑. ค่าคาดหวัง (Expected Value) เป็นการตัดสินใจ โดยคำนึงถึงความน่าจะเป็นของการได้หรือเสีย และปริมาณของผลดีและผลเสียอย่างปรนัย
๒. อรรถประโยชน์ที่คาดหวัง (Expected Utility) เป็นการตัดสินใจ โดยคำนึงถึงความน่าจะเป็นของการได้หรือเสียอย่างปรนัย แต่คำนึงถึงปริมาณของผลดีและผลเสียอย่างอัตนัย

๓. อรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย (Subjective Expected Utility) เป็นการตัดสินใจโดยคำนึงถึงความน่าจะเป็นของการได้หรือเสีย และปริมาณของผลได้และผลเสียอย่างอัตนัย

๑. การตัดสินใจตามค่าคาดหวังสูงสุด (Expected Value Maximization Model)

เป็นทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ที่พยายามอธิบายการตัดสินใจของมนุษย์ว่า มนุษย์จะตัดสินใจเลือกในสิ่งที่มีค่าคาดหวังสูง ทฤษฎีนี้พยายามสร้างสูตรเพื่อคำนวณหาค่า

ความคาดหวังว่า $EV = P_g G + P_l L$

$P_g =$ ความน่าจะเป็นที่จะได้ $G =$ ผลได้

$P_l =$ ความน่าจะเป็นที่จะเสีย $L =$ ผลเสีย

และบุคคลจะไม่เลือกสิ่งที่มี $EV < 0$

ค่าความคาดหวัง (Expected value) คือผลรวมระหว่างค่าของผลได้คูณกับความน่าจะเป็นที่จะได้กับค่าของผลที่ตองเสียคูณกับความน่าจะเป็นที่จะเสีย^{๒๓}

ทฤษฎีนี้ได้เสนอตัวแปรที่กำหนดการตัดสินใจเลือก คือปริมาณของผลได้และผลเสียกับความน่าจะเป็นแบบปรนัย (objective probability) ดังนั้นบุคคลจะตัดสินใจเลือกในสิ่งที่มีค่าคาดหวังสูงสุดที่คำนวณได้จากตัวแปรที่กล่าวแล้ว

รัชลินและแฟรงเกิล^{๒๔} (Rachlin and Frankel, 1969) ได้ทำการวิจัย

002898

^{๒๓} W.Edwards, "Probability - Preference in Gambling" American Journal of Psychology, 66 (1953), 349 - 364

^{๒๔} H.C.Rachlin, and M.Frankel, "Choice, Rate of Response, and Rate of bambling," Journal of Experimental Psychology, 82 (1969), 561 - 566

เรื่องการตัดสินใจเลือก และอัตราการตอบสนองในการเล่นเกมนั้น จากนักศึกษา มหาวิทยาลัยฮาวาร์ด พบว่า อัตราการเลือกเล่นการพนันนั้นแปรตามค่าคาดหวัง และนิยมเลือกเล่นเกมที่มีค่าคาดหวังสูงสุด

ลิชเตนสไตน์และสโลวิก^{๒๕} (Lichtenstein and Slovic, 1969) ได้ศึกษาผลของค่าคาดหวังที่มีต่อการตัดสินใจในการเล่นการพนัน จากนักศึกษา ๓๓ คน พบว่านักศึกษาร้อยใหญ่ออกเลือกเล่นการพนันโดยไม่คำนึงถึงค่าคาดหวังเป็นสำคัญ และจากการพิจารณาผลการตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้รับการทดลองเลือกโดยพิจารณาถึงความน่าจะเป็นหรือผลที่จะได้อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น เขาจึงสรุปว่าการตัดสินใจไม่ได้ขึ้นอยู่กับค่าคาดหวังสูงสุดเสมอไป

การที่ผลการวิจัยของลิชเตนสไตน์ และสโลวิกมีความขัดแย้งกับผลการวิจัยของรัชลินและแฟรงเคิล น่าจะเนื่องมาจากมีสภาพการทดลองแตกต่างกัน การวิจัยของรัชลินและแฟรงเคิลเป็นการพนันที่มีการได้ หรือเสียคะแนน และมีการพนันให้เลือก ๕ แบบ ส่วนการวิจัยของลิชเตนสไตน์และสโลวิกเป็นการเล่นการพนันเพื่อให้ได้เงินรางวัล โดยไม่มีการเสียเงิน และให้เลือกเล่นการพนัน ๒ ชุด ชุดละ ๑๗ แบบ และจากการวิจัยเรื่องการรับรู้ - ข่าวสาร (Information Encoding) และเวลาในการตัดสินใจเป็นตัวแปรกำหนดการตัดสินใจเลือกของเฮร์แมน และบาร์ทริค^{๒๖} (Herman and Bahrick, 1966) ได้พบว่าการตัดสินใจเลือกโดยคำนึง

^{๒๕} S.Lichtenstien, and P. Slovic, "Effect of Instruction in Expected Value on Optimal of Gambling Decision," Journal of Experimental psychology, 80 (1969), 236 - 240

^{๒๖} L.M.Herman, and H.D.Bahrick, "Information Encoding and Decision Time as Variable in Haman Choice Behavior," Journal of Experimental Psychology, 71 (1966), 718 - 724.

ถึงค่าคาดหวังสูงสุดจะลดลง เมื่อสภาพการณ์มีความซับซ้อนขึ้น ดังนั้น การตัดสินใจเลือกในการทดลองของดิชเคนสไตน์และสโลวิก จึงไม่คำนึงถึงค่าคาดหวัง เพราะสภาพการณ์มีความซับซ้อนมากกว่าการทดลองของริชดินและแฟรงเคิล

ทฤษฎีค่าคาดหวังสูงสุดนี้ไม่สามารถที่จะอธิบายพฤติกรรมในชีวิตจริงบางอย่างได้ เช่น การประกันภัย การซื้อลอตเตอรี่ เป็นต้น ซึ่งมีค่าคาดหวังเป็นลบ ทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนจะไม่ตัดสินใจเลือก แต่ที่แท้จริงแล้ว คนก็ยังนิยมการซื้อลอตเตอรี่และการประกันภัยเป็นจำนวนมาก

๒. การตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุด (Expected Utility Maximization Model)

ดาเนียล เบอรรูลี^{๑๓} (Daniel Bernoulli) นักคณิตศาสตร์ในศตวรรษที่ ๑๘ ได้พิจารณาปัญหาจากพฤติกรรมการประกันภัย และการซื้อลอตเตอรี่ของบุคคล จึงได้เสนอว่า การตัดสินใจเลือกของบุคคลนั้น เพื่อที่ได้อรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุดมากกว่าค่าคาดหวังอรรถประโยชน์ (Utility) คือคุณค่าหรือประโยชน์ของสิ่งนั้นตามความรู้สึก และความต้องการของบุคคลในแต่ละสภาพการณ์ หรือเป็นความพอใจสิ่งนั้นของบุคคล

เบอรรูลี ได้อธิบายอรรถประโยชน์ของเงินว่าไม่เพิ่มขึ้นเป็นลักษณะเส้นตรง เช่น อรรถประโยชน์ของเงิน ๕ บาท ของนายแดง เท่ากับ ๑ หน่วย เมื่อนายแดงมีเงินเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐ บาท ไม่ได้หมายความว่าเงิน ๑๐ บาท จะมีอรรถประโยชน์เพิ่มขึ้นเป็น ๒ หน่วย หรือกล่าวได้ว่าอรรถประโยชน์ของเงินนั้นไม่เพิ่มขึ้น

^{๑๓} Daniel Bernoulli, "Exposition of a New Theory on the Measurement of Risk," *Econometrica*, 22 (1954) 23 - 25

ความจกันวนเงิน แออรรตประโยชนของเงินเพิ่มขึ้นเป็นฟังก์ชันของลอจิก(Logaritimic function) ของจำนวนเงิน เช่น นายแดงมีเงิน ๕ บาท สมมติว่ามีออรรตประโยชนเท่ากับ ๑ หน่วย ออรรตประโยชนของเงินนายแดงจะเพิ่มขึ้นเป็น ๒ หน่วย เขาจะต้องมีเงินเท่ากับกำลังสองของเงินเดิม คือ ๒๕ บาท หมายคความว่า เมื่อมีจำนวนเงินเพิ่มมากขึ้น ออรรตประโยชนของเงินจำนวนเท่าเดิมจะยิ่งน้อยลง เช่น เมื่อมีเงินเพิ่มขึ้นเป็น ๒๕ บาท เงิน ๕ บาท จะมีออรรตประโยชนน้อยลง

ฟอนนิวแมน และ มอร์เกนสเตรน^{๒๘} (Von Neuman and Morgenstern) นักเศรษฐศาสตร์ได้นำแนวคิดของเบอร์นูลีมาอธิบายว่า การตัดสินใจของบุคคลจะคำนึงถึงออรรตประโยชนของสิ่งที่เลือก และความน่าจะเป็นแบบปรนัยของสิ่งนั้น เป็นวิธีการตัดสินใจเพื่อออรรตประโยชนที่คาดหวังสูงสุด (Expected Utility Maximization Model) เขาเสนอสมการ

$$EU = P_G U_G + P_L U_L \quad \text{และถือว่า } U = \log V$$

P_G = ความน่าจะเป็นแบบปรนัยของออรรตประโยชนที่จะได้

U_G = ออรรตประโยชนของสิ่งที่ได้ U = ออรรตประโยชนของสิ่งที่เสีย

P_L ความน่าจะเป็นแบบปรนัยของออรรตประโยชนที่จะเสีย และบุคคลจะไม่เลือกสิ่งที่ $EV < 0$

มอสเทลเลอร์ และโนจี^{๒๙} (Mosteller and Noguee, 1951) ได้

^{๒๘} Von Neuman, and Morgenstern, Theory of Games and Economic Behavior, (Princeton University Press, 1944), pp. 8 - 9

^{๒๙} F. Mosteller, and P. Noguee, "An Experimental Measurement of Utility" Journal of Political Economic, 59 (1951), pp. 371 - 404

ทดลองหาวิธีวัดอรรถประโยชน์ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความน่าจะเป็นแบบอัตนัย (Subjective probability) มีฟังก์ชันเป็นเส้นตรง (linear function) กับความน่าจะเป็นแบบปรนัยในการศึกษาอรรถประโยชน์ของเงิน และกำหนดให้ $U(0 \neq 0) = 0 \text{ utile}$, $U(-5 \neq) = -1 \text{ utile}$ $\text{utile} =$ หน่วยของอรรถประโยชน์ คำนวณหาค่าอรรถประโยชน์ที่คาดหวัง โดยแทนค่าเงินเป็น utile ในสมการ $E = pU(A) + PU(B)$ $A =$ ปริมาณเงินรางวัล $B =$ เงินที่จะต้องเสีย ซึ่งมีค่าเท่ากับ -1 utile กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยอ่าววาร์คและทหาร ให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจ แล้วให้เลือกเล่นการพนันที่มีความน่าจะเป็น กับปริมาณเงินรางวัลแตกต่างกัน ผู้รับการทดลองจะเลือกเล่นหรือไม่ก็ได้ ถ้าเล่นในหกคูปมสีเขียว ถ้าไม่เล่นในหกคูปมสีแดง เมื่อกูปมสีเขียวเกมจะปรากฏขึ้นพร้อมทั้งแต้ม และจำนวนเงินที่ต้องจ่ายก่อนการเล่น และเงินรางวัล เช่น เกมจะปรากฏขึ้นของหน้าปัดของเครื่องดังนี้

๔๔๔๔ ๑๐ เหรียญ :: ๕ เซนต์ หมายความว่าถ้าผู้รับการทดลองเลือกเล่นจะต้องจ่าย ๕ เซนต์ และโยนลูกเต๋า ๕ ครั้ง ให้ได้แต้มคู่ ๔ ครั้ง และแต้มคี่ ๑ ครั้ง จึงจะชนะและได้เงินรางวัล ๑๐ เหรียญ การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าผู้รับการทดลองกูปมเล่นการพนันเพียง ๕๐ และผลจากแบบสอบถามสรุปได้ว่านักศึกษามีอายุระหว่าง ๑๘ - ๒๑ ปี ยังไม่ได้แต่งงานและประเมินค่าใช้จ่ายประจำปีอยู่ระหว่าง ๑,๒๐๐ - ๒,๒๐๐ เหรียญ ส่วนทหารมีอายุระหว่าง ๒๒ - ๓๔ ปี แต่งงานแล้วมีรายได้อยู่ระหว่าง ๑,๘๔๔ - ๓,๐๔๔ เหรียญต่อปี และต้องรับผิดชอบสมาชิกในครอบครัวอีกประมาณ ๒ - ๓ คน แสดงว่าทหารและนักศึกษามีสภาพสังคมและเศรษฐกิจต่างกัน

ผลการวิจัยของมอสเทลเลอร์และไนจี ที่สรุปว่าผู้รับการทดลองไม่เลือกเล่นการพนันที่มีค่าคาดหวังสูงเสมอไป แสดงว่าค่าคาดหวังไม่น่าจะเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจเลือกของบุคคล เพราะถ้าค่าคาดหวังเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจ

เลือก ผู้รับการทดลองจะต้องเลือกเล่นแต่แบบที่มีค่าคาดหวังสูงเสมอ นอกจากนี้การที่นักศึกษาเลือกเล่นแบบที่มีจำนวนเงินรางวัลสูงน้อยกว่าทหาร แสดงว่านักศึกษาก็ทหารมีอัตราประโยชน์หรือความพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแตกต่างกัน แต่อัตราประโยชน์ที่วัดได้ จากกรวิจัยครั้งนี้เป็นสิ่งที่สมมติขึ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการเลือกเล่นการพนันของบุคคลจะคำนึงถึงอัตราประโยชน์ที่ได้จากการสมมติฐานสมการอัตราประโยชน์ที่คาดหวัง (EU)

เมสซิค^{๓๐} (Messick, 1968) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของผลได้ตามความคาดหวัง (Expected Payoff) ที่มีต่อการตัดสินใจเลือก โดยให้คำจำกัดความผลได้ตามความคาดหวัง คือผลรวมของความน่าจะเป็นของผลได้คูณกับปริมาณของผลได้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา ๓๔ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๑๑ คน มีกลุ่ม ซี, วี และ แอล ให้เลือกเล่นการพนัน ๕ แบบ ที่มีวิธีการแตกต่างกันไปแต่ละกลุ่ม ดังนี้ กลุ่มซีได้รับผลได้คงที่คือ ๔ เช่นทุกครั้งที่ยกบอล และไม่ได้รับเลยเมื่อตบผิด โดยมีความน่าจะเป็นในการถูกแต่ละแบบดังนี้ .๒๐๐, .๒๔๗๕, .๒๔๗๕, .๒๐๐, .๐๒๕ และมีผลได้ตามความคาดหวังเท่ากับ ๑.๘, ๒.๖, ๒.๖, ๑.๘, ๐.๒ สำหรับการพนันแบบที่ ๐, ๑, ๒, ๓, ๔ ตามลำดับ กลุ่มวีจะได้รับผลได้แตกต่างกันไปตามแบบที่เลือก และมีผลได้ตามความคาดหวังเหมือนกับกลุ่มซี แต่ต่างกันที่ความน่าจะเป็นคือ ๐.๒, ๐.๑, ๐.๒, ๐.๓ และ ๐.๒ ตามลำดับ กลุ่มแอลให้ได้รับผลได้เพิ่มขึ้นเป็นลักษณะเส้นตรง และให้ผลได้ตามความคาดหวังแต่ละแบบเหมือนกับ ๒ กลุ่มแรกให้ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ กลุ่มเลือกเล่นคนละ ๔๐ ครั้ง ผลการวิจัยปรากฏว่าทั้ง ๓ กลุ่ม มีสัดส่วนการเลือกแต่ละแบบแตกต่างกัน ถึงแม้ผลได้ตามความคาดหวังของแต่ละแบบเท่ากัน และมีโอกาสเลือกเท่ากัน แสดงว่าผลได้ตามความคาดหวัง หรือค่า

D.M.Messick, "Choice Behavior as a function of Expected Payoff "Journal of Experimental Psychology, 76 (1968), 544 - 549

คาดหวัง (EV) มีองค์ประกอบเดียวที่กำหนดการตัดสินใจเลือก อาจมีความพอใจและภาวะการณ่างอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง และผู้รับการทดลองเลือกแบบ ๐ กับแบบ ๑ ไม่แตกต่างกัน แต่เลือกแบบ ๒ กับแบบ ๓ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงถึงความพอใจในการเลือกแบบใดแบบหนึ่งที่สูงขึ้นกับภาวะการณ จากผลการวิจัยดังกล่าวจึงสนับสนุนว่า การตัดสินใจเลือกของบุคคลจะคำนึงถึงผลได้ตามความพอใจในแต่ละภาวะการณที่เรียกว่าอรรถประโยชน์ที่คาดหวัง ดังนั้นจึงน่าจะกล่าวได้ว่าบุคคลตัดสินใจเลือกเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวัง

เมื่อนำทฤษฎีการตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังมาพิจารณาพฤติกรรมการประกันภัยและการซื้อลอตเตอรี่ ไม่สามารถบอกได้ว่าบุคคลเลือกในสิ่งที่มีอรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุดเสมอไป เพราะอรรถประโยชน์ของเงินมีค่าเป็นฟังก์ชันของลอคของจำนวนเงิน ($U = \text{Log } V$) เมื่อค่าคาดหวัง (EV) ที่คำนวณได้เท่ากับศูนย์หรือเป็นลบ ค่าอรรถประโยชน์ที่คาดหวัง (EV) ก็ย่อมเท่ากับศูนย์หรือเป็นลบเช่นเดียวกัน ดังนั้นเมื่อการซื้อลอตเตอรี่ และการประกันภัยมีค่าคาดหวังเป็นลบ ค่าอรรถประโยชน์ที่คาดหวังของการซื้อลอตเตอรี่ และการประกันภัยก็เป็นลบด้วย จึงไม่อาจสรุปได้ว่าบุคคลตัดสินใจเลือกในสิ่งที่มีอรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุด

๓. การตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย (Subjective Expected Utility Model)

เพรสตันและบาร์รัตตา^{๓๑} (Preston and Baratta) ได้ทำการทดลอง

M.G.Preston and P.Baratta, "An Experimental Study of the Anction Value of an Uncertain Outcome, "American Journal of Psychology, 61 (1948), 183 - 193 cited by C.H. Coombs and D.G. Pruitt, " Compoments of Pish in Decisin Making: Probability and Variance Puferences, "Journal of Experimental Psychology, 60 (1960), 265 - 277

เพื่อศึกษาประเมินค่าของสิ่งที่มีความไม่แน่นอน โดยให้ผู้รับการทดลองเลือกเล่นเกมการพนันที่มีความน่าจะเป็นแบบปรนัยของเงินรางวัลต่างกัน ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้รับการทดลองคาดคะเนความน่าจะเป็นที่สูง (High Probability) ต่ำกว่าความจริง เขาจึงเสนอว่าความน่าจะเป็นของอรรถประโยชน์ที่คาดหวังในสภาพการพนันคือความน่าจะเป็นแบบอัตนัย (Subjective Probability) ซึ่งเป็นความน่าจะเป็นตามการคาดคะเนของบุคคล

เอ็ดเวิร์ดส์^{๓๒} (Edwards, 1953) ไม่เชื่อว่าบุคคลตัดสินใจเลือกตามค่าคาดหวัง จึงให้ผู้รับการทดลองเล่นเกมการพนันที่มีค่าคาดหวังเท่ากัน แต่มีความน่าจะเป็นและปริมาณของผลได้ต่างกัน ให้เลือกเล่นทีละคู่เพื่อหาว่าผู้รับการทดลองชอบการเล่นแบบไหน ปรากฏว่าเป็นผู้ได้รับการทดลองเลือกเล่นเกมการพนันแบบที่มีความน่าจะเป็น .๕๐ มากกว่า .๓๕ เขาจึงเสนอว่าควรพิจารณาความชอบความน่าจะเป็น (Probability Preference) ในการวัดอรรถประโยชน์และการสร้างมาตราส่วนของความน่าจะเป็นแบบอัตนัย (Scale of Subjective Probability) ด้วย และภาวะการณเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ความน่าจะเป็นแบบอัตนัย และอรรถประโยชน์ของเงินเปลี่ยนแปลงไปตามความพอใจในการเล่นการพนัน ดังนั้นความชอบความน่าจะเป็นจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระดับความสัมพันธ์ระหว่างความน่าจะเป็นแบบอัตนัยและความน่าจะเป็นแบบปรนัย

เอ็ดเวิร์ดส์ ได้สรุปว่าในขณะที่บุคคลเล่นเกมการพนันนั้น จะมีความชอบความน่าจะเป็นของการเล่นได้แบบใดแบบหนึ่งมากกว่าแบบอื่น ๆ และความชอบนี้ไม่นับรวมกับอรรถประโยชน์ เขาจึงเสนอว่าองค์ประกอบสำคัญอีก ๒ ประการที่กำหนดการตัดสินใจเลือกคือความพอใจหรือไม่พอใจในการเล่นการพนัน และความชอบความน่าจะเป็นของการเล่นได้ แบบใดแบบหนึ่ง เช่น บุคคลจะชอบความน่าจะเป็นต่ำ (Low Probability)

^{๓๒}W. Edwards, "Probability - Preference in Gambling,"
American Journal of Psychology, 66 (1953), 349 - 364

ในการเสียเงินจำนวนมากมากกว่าความน่าจะเป็นที่สูง (High Probability) ในการเสียเงินจำนวนน้อย และเขาได้สรุปว่าการตัดสินใจเลือกของบุคคลจะคำนึงถึงอรรถประโยชน์สูงสุดตามความน่าจะเป็นแบบอัตนัย เป็นวิธีการตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย

ซาเวจ (Savage, 1954) ก็ได้เสนอ SEU Model เช่นเดียวกันว่าการตัดสินใจเลือกของบุคคลจะคำนึงถึงอรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุดแบบอัตนัย ซึ่งเป็นผลรวมของอรรถประโยชน์ของผลได้และขึ้นอยู่กับ (weight) ความน่าจะเป็นแบบอัตนัยของบุคคลในโอกาสที่จะได้ ดังสมการ $SEU = SP_g U_g + SP_l U_l$
 SP_g = ความน่าจะเป็นที่จะได้แบบอัตนัย U_g = อรรถประโยชน์ของสิ่งที่จะได้
 SP_l = ความน่าจะเป็นที่จะได้แบบอัตนัย U_l = อรรถประโยชน์ของสิ่งที่จะเสีย

บีชและฟิลลิปส์³⁴ (Beach and Phillips, 1967) ได้ศึกษาความน่าจะเป็นแบบอัตนัย โดยการอนุมานจากการคาดคะเนและการเล่นเกมพนัน โดยให้นักศึกษาชาย ๒๕ คน แบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ละ ๕ คน ทดลองแบ่งเป็น ๓ ตอน ตอนแรกเป็นการอธิบายชี้แจงวิธีการเลือกเล่นเกมพนัน ตอนที่ ๒ ให้ผู้รับการทดลองคาดคะเนความน่าจะเป็นของการพนันจากการสังเกตเมื่อเล่นได้ ๑๐๐ ครั้ง และ ๓๐๐ ครั้ง เพื่อศึกษาความน่าจะเป็นแบบอัตนัยในการเล่นของผู้รับการทดลอง ตอนที่ ๓ ให้ผู้รับการทดลองคาดคะเนจากการสังเกตการเล่นและจากการเลือกเล่นจริง ๆ พบว่าความน่าจะเป็นแบบอัตนัยกับการคาดคะเนมีความสัมพันธ์กันสูงและใกล้เคียงกัน

³³ L.J. Savage, The Foundation of Statistics (New York: John Wiley & Sons Inc, 1954) cited by Edwards and Tversky, (ed) Decision Making, p. 209.

³⁴ L.R. Beach, and L.D. Phillips, "Subjective Probabilities Inferred from Estimates and Bet, "Journal of Experimental Psychology, 75 (1967), 354 - 359.

ดังนั้นความน่าจะเป็นแบบอัตนัยจึงสามารถอนุมานได้จากการคาดคะเนและการเลือก
 เล่น สอดคล้องกับการวิจัยของบีช และ ไวส์^{๓๕} (Beach and Wise, 1969) คือ
 การศึกษาความน่าจะเป็นแบบอัตนัยเพื่ออธิบายการตัดสินใจเลือกในสภาพการพนัน ปรากฏว่า
 ความน่าจะเป็นแบบอัตนัยที่ไถ่จากการคาดคะเนและจากการเลือกเล่นการพนัน
 ไม่แตกต่างกัน เขาเชื่อว่าความน่าจะเป็นแบบอัตนัยมีส่วนกำหนดการตัดสินใจ เขา
 เสนอแนะว่าเมื่อบุคคลต้องประสบสภาพการณ์ใหม่หรือสิ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน
 มีผลให้ความน่าจะเป็นแบบอัตนัยผิดไปจากความจริง เขาจึงสรุปว่าความน่าจะเป็น
 แบบอัตนัยมีส่วนกำหนดการตัดสินใจเลือกเล่นการพนัน

ผลการวิจัยของบีชและยูรวมงานดังกล่าวได้สนับสนุนว่า บุคคลมีความน่าจะเป็น
 เป็นแบบอัตนัยในการตัดสินใจเลือกเล่นการพนัน เช่นเดียวกับความเห็นของกาเลนเตอร์^{๓๖}
 ที่ว่าบุคคลตัดสินใจเลือกโดยคำนึงถึงความน่าจะเป็นและอรรถประโยชน์ของตัวเลือกไป
 พรอม ๆ กัน และการตัดสินใจเลือกในสภาพการพนันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการประเมินค่าเงิน
 เท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังว่าจะหายถูกทวย และ โคอเฮน^{๓๗} (Cohen) ยังสนับสนุน
 ว่าในสภาพการพนันบุคคลจะคำนึงถึงโอกาสที่จะไต่มาดีกว่าโอกาสที่จะเสีย ซึ่งเป็นความ
 น่าจะเป็นแบบอัตนัยของบุคคล จากผลการวิจัย และความเห็นของนักจิตวิทยาต่างกล่าว
 สอดคล้องกับทฤษฎีการตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย

สำหรับในประเทศไทย นีออน พิณประดิษฐ์^{๓๘} (๒๕๑๖) ได้ศึกษาปฏิกริยาร่วม

^{๓๕} L.R.Beach, and J.a.Wise, "Subjektive Probability Reuisim and Subseoment Decision, "Journal of Experimental Psychology, 81 (1969), 561 - 565

^{๓๖} Galanter, Textbook of Elementary Psychology, p p. 134 - 135

^{๓๗} John Cohen, Behavior in Uncertainty, (New York: Basic Books, 1964), p.31

^{๓๘} นีออน พิณประดิษฐ์ "การตัดสินใจเลือกกับปฏิกริยาร่วมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี ๒๕๑๖

ระหว่างความน่าจะเป็น กับปริมาณของผลได้ใน การตัดสินใจเลือกเล่นการพนัน ว่าเป็นไปตามทฤษฎีการตัดสินใจเพื่อค่าคาดหวังสูงสุด อรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุด หรืออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัยโดยจัดสภาพการทดลอง โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกเล่นเกมหลายเลข ๔ แบบ แบบที่หนึ่งมีความน่าจะเป็นที่จะได้เท่ากับ ถ้าแพง เลขถูก ๑ ตัวได้รับเงินรางวัลเท่ากับ ๑ บาท แบบที่สองมีความน่าจะเป็นที่จะได้เท่ากับ ถ้าแพง เลขถูก ๑ ตัวได้รับเงินรางวัลเท่ากับ ๓ บาท แบบที่สามมีความน่าจะเป็นที่จะได้เท่ากับ ถ้าแพง เลขถูก ๑ ตัวได้รับเงินรางวัลเท่ากับ ๙ บาท แบบที่สี่มีความน่าจะเป็นที่จะได้เท่ากับ ถ้าแพง เลขถูก ๑ ตัวได้รับเงินรางวัลเท่ากับ ๑๕ บาท และถ้าแพงผิด ๑ ตัวเสีย ๑ บาท และเกมหลายเลขแต่ละแบบมีค่าคาดหวังเท่ากัน กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตปริญญาตรีครุศาสตร์จำนวน ๑๒๐ คน แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม กลุ่มละ ๓๐ คน และให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนครั้งของการเลือกต่างกัน คือ ๑ ครั้ง ๒ ครั้ง ๔ ครั้ง และ ๘ ครั้ง ตามลำดับ ผู้ทดลองจ่ายเบี้ยให้ตามจำนวนครั้งของการเลือก และให้เลือกเล่นเกมหลายเลขใดครั้งละ ๑ บาท ใช้เบี้ยครั้งละ ๑ อัน เมื่อสิ้นสุดการเล่นผู้ทดลองจะจ่ายเงินให้ตามจำนวนเบี้ยที่เล่นได้ ๑ เบี้ยเท่ากับ ๑ บาท ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ปฏิกริยารวมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้ใน การตัดสินใจเลือกเล่นการพนันเป็นไปตามทฤษฎีอรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย และพบว่า การทายผิดไม่มีผลต่อปฏิกริยารวมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้ของการตัดสินใจเลือกเล่นครั้งต่อไป

การทำนายว่าบุคคลตัดสินใจเลือกเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย เป็นวิธีที่คำนึงถึงความพอใจในผลได้และการคาดคะเนโอกาสที่จะได้สิ่งนั้นตามความรู้สึกของแต่ละบุคคล รวมทั้งความชอบความน่าจะเป็นที่จะได้หรือเสียและความพอใจในการที่จะเล่นหรือไม่เล่นการพนันนั้น พร้อมทั้งถือว่าภาวะการณและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกของบุคคล จึงเป็นวิธีที่น่าจะอธิบายและทำนายพฤติกรรมการตัดสินใจในสภาพการพนันได้เหมาะสมที่สุด

สรุป ทฤษฎีการตัดสินใจ

๑. ทฤษฎีการตัดสินใจเพื่อคาดหวังสูงสุด ได้อธิบายว่าการตัดสินใจเลือกบุคคลคำนึงถึงความน่าจะเป็นของผลได้หรือผลเสียและปริมาณของผลได้หรือผลเสียอย่างปรนัย ปฏิกริยารวมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้จึงเป็นผลรวมของผลคูณระหว่างความน่าจะเป็นที่จะได้กับผลได้และความน่าจะเป็นที่จะเสียกับผลเสีย ดังสมการ

$$EV = P_g G + P_l L$$

๒. ทฤษฎีการตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังสูงสุด ได้อธิบายว่าการตัดสินใจเลือกบุคคลคำนึงถึงความน่าจะเป็นของผลได้หรือผลเสียอย่างปรนัย แต่คำนึงถึงผลได้และผลเสียในรูปของอรรถประโยชน์ ซึ่งมีค่าเป็นฟังก์ชันของลอคของจำนวนผลได้หรือผลเสีย ปฏิกริยารวมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้จึงเป็นผลรวมของผลคูณระหว่างความน่าจะเป็นที่จะได้กับอรรถประโยชน์ที่จะได้และความน่าจะเป็นที่จะเสียกับอรรถประโยชน์ที่จะเสีย ดังสมการ

$$EU = P_g U_g + P_l U_l$$

๓. ทฤษฎีการตัดสินใจเพื่ออรรถประโยชน์ที่คาดหวังแบบอัตนัย ได้อธิบายว่าในการตัดสินใจเลือกบุคคลจะมีการคาดคะเนความน่าจะเป็นแบบอัตนัยและคำนึงถึงผลได้และผลเสียในรูปของอรรถประโยชน์ ซึ่งมีค่าเป็นฟังก์ชันของลอคของจำนวนผลได้หรือผลเสีย ปฏิกริยารวมระหว่างความน่าจะเป็นกับปริมาณของผลได้จึงเป็นผลรวมของผลคูณระหว่างความน่าจะเป็นที่จะได้แบบอัตนัยกับอรรถประโยชน์ที่จะได้และความน่าจะเป็นที่จะเสียแบบอัตนัยกับอรรถประโยชน์ที่จะเสีย ดังสมการ

$$SEU = SP_g U_g + SP_l U_l$$

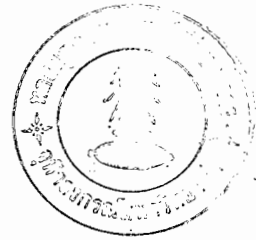
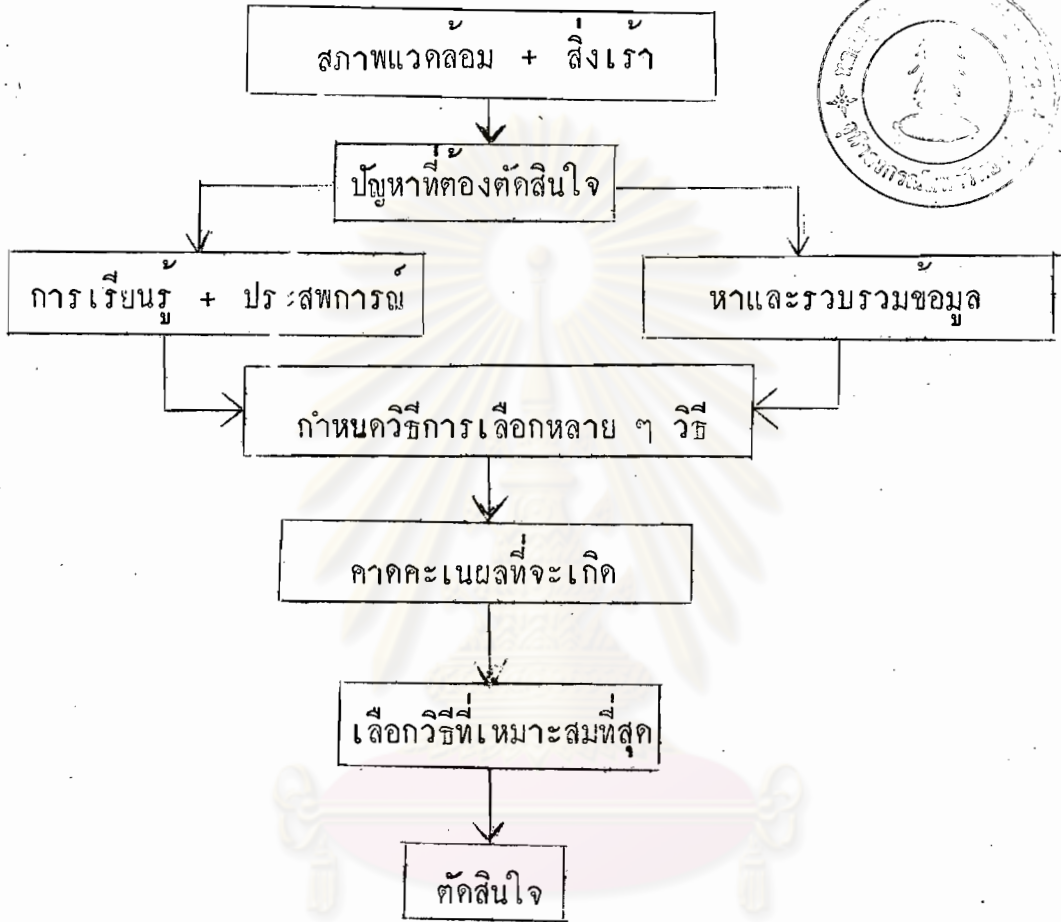
พฤติกรรมความเสี่ยง (Risk - taking Behavior)

การตัดสินใจเลือกในชีวิตประจำวันของมนุษย์มีมากมายหลายชนิด แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า ชนิดใดที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมความเสี่ยง และชนิดใดที่ไม่ใช่พฤติกรรมความเสี่ยง พฤติกรรมที่ไม่มีทางเลือก เช่น การเสียชีวิตไม่ถือว่าเป็นการตัดสินใจเสี่ยง และพฤติกรรมของเด็กทารกที่ยังไม่รู้จักผลเสียต่อการกระทำนั้น ๆ ก็ยังไม่ถือว่าเป็นการตัดสินใจเสี่ยงจะเห็นได้ว่าเราอาจใช้คำว่า พฤติกรรมความเสี่ยงทั้งในเรื่องที่มีการเลือกและไม่มีการเลือก คนบางกลุ่มยังมีความคิดว่า ชีวิตคือการเสี่ยง เพราะเราไม่สามารถควบคุมชีวิตได้อย่างแน่ใจ เราไม่รู้วาทต่อไปนี้จะเกิดอะไรขึ้น ถึงแม้ว่าคนเราจะมีความสามารถทั้งด้านการควบคุมและการคาดคะเน แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะเป็นไปตามที่คาดคะเนหรือไม่ ดังนั้นชีวิตจึงเป็นการเสี่ยง ถึงแม้ว่าจะมีความจริงอยู่ข้อหนึ่งว่า ชีวิตต้องตาย ความตายจึงเป็นเพียงอย่างเดียวในชีวิตที่ไม่ใช่การเสี่ยง แต่ก่อนที่จะตาย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการเสี่ยงทั้งสิ้น³⁹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³⁹Richard E Carney, Risk-taking Behavior : Concept, Methods and Applications to Smoking and Drug Abuse (Springfield, Illinois, 1971), pp. 5 - 11.

แผนภูมิที่ ๓ แสดงขั้นตอนการการตัดสินใจ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

สิ่งเร้ามากกระตุ้นอินทรีย์ทำให้เกิดพฤติกรรมและการคิดหลายๆ ด้าน
 ขึ้น การคิดจะเกิดขึ้นก็เพราะมีปัญหาที่ต้องตัดสินใจ การจะตัดสินใจได้จำเป็น
 ต้องอาศัยประสบการณ์การเรียนรู้ และข้อมูลต่าง ๆ มาประกอบ เมื่อได้ขอ
 มุลมาแล้วก็ต้องมีการวิเคราะห์และประเมินทั้งข้อดีข้อเสีย แล้วกำหนดวิธี
 เลือกขึ้นหลาย ๆ วิธี คาดคะเนผลที่จะได้จากวิธีการเลือกแต่ละวิธี แล้วจึง
 ตัดสินใจเลือกวิธีที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดเพียงวิธีเดียว เป็นพฤติกรรม การตัดสินใจ

มโนทัศน์ของการเสี่ยง (Concept of Risk-taking)

เมื่อถูกถามถึงสภาพการเสี่ยง คนส่วนใหญ่มักจะคิดถึงสภาพการที่จะเป็นอันตรายแก่ร่างกายก่อนอื่น เช่น นักไต่ภูเขา นักบิน หรือบางคนอาจคิดถึงสภาพการพนัน เช่น แข่งมา เสนโปกเกอร์ หรือการซื้อสลากหุ้น สิ่งเหล่านี้เป็นการกล่าวถึงสภาพการเสี่ยงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สภาพการเสี่ยงในแง่ของจิตวิทยา หมายถึง ปฏิบัติทุกชนิดของมนุษย์ที่กระทำไปโดยยังไม่ทราบหรืออาจคาดได้ว่า จะเกิดผลอะไรตามมา การเสี่ยงเป็นการเลือกการกระทำในสิ่งที่ยังไม่สามารถทราบผลที่จะเกิดจากการเลือกหลาย ๆ ทาง และตัดสินใจเลือกกระทำเพียงอันเดียวที่คิดว่าเหมาะสมที่สุด

เนื่องจากนักจิตศาสตร์เป็นผู้ที่ให้ความสนใจในเรื่องการเสี่ยงมาตั้งแต่หลายศตวรรษมาแล้ว ความคิดเห็นในตอนแรก ๆ จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสี่ยงในสภาพการพนันเสียเป็นส่วนใหญ่ นักจิตศาสตร์จึงได้ทำการวิเคราะห์ความเสี่ยงในค่านจิตศาสตร์ขึ้นเป็นรากฐานให้นักพฤติกรรมศาสตร์ ยืมวิธีการต่าง ๆ มาใช้อธิบายการตัดสินใจ ภายใต้สภาพการเสี่ยงหรือความไม่แน่นอน ต่อมานักจิตวิทยาให้ความสนใจและให้ความสำคัญโดยถือเป็นองค์ประกอบทางจิตวิทยาในพฤติกรรมของมนุษย์ และเกิด ทฤษฎีการเสี่ยงขึ้น เพื่ออธิบายพฤติกรรมความเสี่ยง เพราะอิทธิพลทางจิตใจที่มีต่อการเสี่ยง ซึ่งอยู่นอกเหนือลักษณะอื่น ๆ ของมนุษย์ ในตอนแรกนี้นักจิตศาสตร์พยายามอธิบายการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยง เล่นการพนันในรูปของค่าความคาดหวัง โอกาสที่จะได้ โอกาสที่จะเสีย จำนวนเงินรางวัลที่จะได้และจำนวนเงินรางวัลที่จะต้องจ่ายเมื่อเลือกเล่นเกมการพนัน และเชื่อว่าคนจะไม่นิยมเล่นเกมการพนันที่มีค่าคาดหวังเป็นศูนย์หรือน้อยกว่าศูนย์ แต่ทางจิตวิทยายังเชื่อเพิ่มเติมอีกว่า นอกจากค่าความคาดหวังตามความคิดของนักจิตศาสตร์แล้ว ยังมีสิ่งอื่นที่ทำให้คนตัดสินใจเสี่ยงได้อีก เช่น ค่าอรรถประโยชน์ที่คาดหวัง อรรถประโยชน์ที่คาดหวังของแต่ละคน คือต้องการที่จะ

จ่ายน้อยแต่ได้รางวัลมาก ๆ คนเล่นการพนันจึงมักมีอัตราประโยชน์ที่คาดหวังสูงกว่าความน่าจะเป็นที่แท้จริง นักจิตวิทยาได้ค้นพบสิ่งที่น่าสนใจมากมายเกี่ยวกับอัตราประโยชน์ที่แต่ละคนคาดหวัง เช่น โคเฮน (Cohen, 1964) สอบถามนักฟุตบอลให้คาดคะเนความน่าจะเป็นที่จะทำประตูได้ในระยะต่าง ๆ กัน ปรากฏว่านักฟุตบอลคาดหวังว่าจะยิงประตูได้ในระยะไกล ๆ สูงเกินกว่าความเป็นจริง และคาดความสามารถในการยิงประตูระยะใกล้ต่ำกว่าความเป็นจริง หรือกล่าวได้ว่า ค่าความคาดหวังของแต่ละบุคคลนั้นอาจไม่ตรงกับความเป็นจริง

ลักษณะของบุคคลกับการเสี่ยง

แต่ละบุคคลมีความเสี่ยงไม่เท่ากัน ความจริงข้อนี้ทำให้ผู้สนใจศึกษาคนควา ทำให้เกิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเสี่ยงมากมาย เดวิด แมคแคลแลนด (David Mc. Clelland) จอห์น อาทกินสัน และยูรวมงาน (John Atkinson and Feather, 1966) ศึกษาบุคลิกภาพคนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล และคนที่มีความสุขกับการแข่งขันที่จะตอบสนองคือสภาพของการเสี่ยง เขาใจว่านักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จโดยทั่วไปน่าจะมีความเสี่ยงสูงในการเล่นการพนัน แต่การวิจัยพบว่าไม่เป็นเช่นนั้น เพราะบุคคลพวกนี้มีความเสี่ยงปานกลางจะหลีกเลี่ยงการเสี่ยงสูง แต่พวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะเสี่ยงกลาง ๆ บุคคลที่กลัวจะประสบกับความล้มเหลวสูง มักจะเสี่ยงสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริงและพวกนี้จะเสี่ยงสูงมากหากผลของความล้มเหลวหรือผลของการเล่นการพนันไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเอง หรือเกี่ยวข้องน้อย ^{๔๐}

⁴⁰ Richard E. Carney, Risk - Taking Behavior :
Concept, Method, and Application to Smoking and Drug,
Springfield, Illinois, 1971, pp. 39.

จากการทดลองกับเด็กนักเรียนในโรงเรียนพบว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง เด็กที่มีความกลัวที่จะล้มเหลวมาก ๆ จะเลือกอาชีพสูงหรือต่ำกว่าความสามารถแท้จริงของตัวเองมาก จากการทดลองให้เล่นเกมโยนห่วงองหัดปรากฏว่าผู้ใฝ่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะยืนห่างหลักปานกลาง ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะยืนห่างหรือชิดหลักมากกว่า แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อพฤติกรรมการเสี่ยงของมนุษย์

โคแกนและวอลลาซ^{๔๑} (Kogan and Wallach, 1964) พบว่าคนที่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นสูง คนที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความถูกต้องของตัวเองสูง และคนที่มีความกลัวว่าจะล้มเหลวมาก ๆ จะมีความเสี่ยงที่ไม่สมเหตุสมผล เหตุสมผล และมีพฤติกรรมการเสี่ยงที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการเสี่ยงที่เขาเกี่ยวข้องอยู่ คนที่ทำอะไรง่าย ๆ ไม่คำนึงถึงว่าจะถูกเพ่งเล็งจากคนอื่น มักมีแนวโน้มที่จะเสี่ยงได้ดี และคิดค้นวิธีการเสี่ยงใหม่ ๆ เปลี่ยนวิธีการได้ง่าย ๆ

การริสัน^{๔๒} (Garrison, 1956) ได้ศึกษาพบว่าโครงสร้างทางบุคลิกภาพของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายมีผลมาจากการที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ ขาดการยอมรับจากสังคม มีความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้นหรือจากบ้านชุมชนที่เขาอยู่

⁴¹ Kogan, N & Wallach, "Risk - taking: A Study in Cognition and Personality". New York: Holt, Rinehart & Winston, 1966.

⁴² Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence (New Jersey: Prentice - Hall Inc., 1956), pp. 465 - 466.

เมอร์ริลล์^{๔๓} (Merill, 1947) ได้ทำการทดสอบระดับสติปัญญาของเด็กรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๓,๐๐๐ คน อายุระหว่าง ๑๓ - ๑๘ ปี พบว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายมีช่วงของสติปัญญาจากสูงสุดถึงต่ำสุดมากกว่าเด็กปกติ ระดับสติปัญญาเฉลี่ยของเด็กกระทำผิดกฎหมายเป็น ๘๒.๕ และเด็กปกติเป็น ๑๐๑.๔ ซึ่งแสดงวาระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายเล็กน้อย

ฮีลีย์และบรอนเนอร์^{๔๔} (Healy and Bronner, 1936) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบเด็กรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติโดยศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลจาก ๑๓๓ ครอบครัวเป็นเด็กกระทำผิดกฎหมาย ๑๕๒ ครอบครัว และเด็กปกติ ๑๐๕ คน จากกรวิจัยพบว่าเด็กกระทำผิดไม่ตั้งใจเรียน ไม่ชอบทำการบ้านที่ครูสั่ง เกือบจรรยาในการเรียน ขาดเรียนบ่อย และมีผลการเรียนต่ำกว่าพี่น้องซึ่งเป็นเด็กปกติ และในปี ๑๙๖๖ คองเกอร์และมิลเลอร์^{๔๕} (Conger and Miller, 1966) ได้ทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมเด็กกระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติ จำนวน ๓๔๔ คน พบว่าเด็กกระทำผิดไม่ตั้งใจเรียนมีผลการเรียนต่ำกว่าปกติ มีพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจาก เพื่อนไม่ยอมรับ

---

⁴³ M.A. Merill, Problem of Child Delinquency (Boston: Houghton Millflin, 1947), pp. 42 - 46

⁴⁴ W. Healy and A.F. Bronner, Now Light on Delinquency and Its Treatments (New Haven, Conn: Yale University Press, 1936), pp. 61 - 65

⁴⁵ J.J. Conger and W.C. Miller; Personality, School Class and Delinquency (New York: Willey, 1966), pp. 48 - 56.

วินเทอร์ บอททอม ^{๔๖} (Winterbottom, 1958)

๓๓
พบว่าผู้ที่

ความประพฤติกะจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ศึกษาโดยวัดผลการเรียนของ
เด็กเกรเปรียบเทียบกับเด็กทั่วไป และทุต ^{๔๗} (Tutt, 1971) ได้ศึกษา
โดยวัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เปรียบเทียบกับเด็กทั่วไป พบว่าเด็กเกรหรือ
ประพฤติกะมีชอบ ทำคะแนนด้วยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าเด็กทั่วไปและหลังจาก
การทดลองแล้วได้สัมภาษณ์เด็กเกรที่ได้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ๔ คน
กับเด็กเกรที่ได้คะแนนจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงอีก ๔ คน และเด็กทั่วไปอีก ๓๒ คน
ผลปรากฏว่า เด็กทั้ง ๓ กลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ริม ^{๔๘} (Rim, 1964) ลินน์และบัทเลอร์ ^{๔๙} (Lynn & Butler,
1962) พบว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extrovert) จะมีการ
เสี่ยงสูงกว่าพวกเก็บตัว (Introvert)

---

⁴⁶ M.R. Winterbottom, The Relationship of need for achievement to learning experiences in independence and mastery, (Princeton, N.J : Van Nostrand, 1958).

⁴⁷ B.D. Jamieson "The Influences of Birth Order, Family Size and Sex differences on Risk - taking Behavior," The British Journal of Social and Clinical Psychology, 1969, 8, 1 - 8.

⁴⁸ Rim Y. Personality and dicision- involving risks. Psycho. Rec. 14, 1964, 37 - 45.

⁴⁹ Lynn, R. & Butler, J. Introversion and the Arousal jag. Br. J. soc. clin. Psychol. I, 1962, p. 150 - 151.

สวายเป็นฟอร์ด^{๕๐} (Swinenford, 1941) คาสส์^{๕๑} (Kass, 1964)
วอลลาชและโคแกน^{๕๒} (Wallach and Kogan, 1964) สโลวิก^{๕๓}

(Slovic, 1966) ศึกษาพบว่าเพศชายมีการเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิง มีเพียง
ไทเฟย์และคณะ^{๕๔} (Taifel et al, 1964) เท่านั้นที่รายงานว่าการ
เสี่ยงระหว่างเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกัน และนีออน พิงประคิษฐ์ พบว่า
ไม่มีความแตกต่างด้านเพศในด้านการเสี่ยง

โคแกนและวอลลาช^{๕๕} (Kogan & Wallach, 1967) ศึกษาพบว่า
โอกาสและจำนวนครั้งที่มีการเสี่ยงในกรณีที่เล่นซ้ำกันได้ เช่น เล่นครั้งเดียว
หรือเลือกโค่นหลายครั้งมีผลต่อการเสี่ยง ผู้ที่มีโอกาสเลือกครั้งเดียวยอมจะเสี่ยง
สูงกว่าผู้ที่มีโอกาสเล่นโค่นหลาย ๆ ครั้ง และพบว่าคนที่มีลักษณะที่เป็นตัวของตัว
เอง (Independent) จะเสี่ยงสูงกว่าคนที่มีลักษณะต้องพึ่งคนอื่น (Dependent)

ผลการวิจัยดังที่กล่าวแล้วทั้งหมด จะเห็นได้ว่าเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย
หรือเด็กสถานพินิจฯ มีลักษณะบุคลิกภาพ อารมณ์ และประสบการณ์ในอดีตต่างกับ
เด็กนักเรียนหรือเด็กที่ไม่กระทำผิด และนอกจากนั้นจากการศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพล
ต่อการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของบุคคล พบว่ามีตัวแปรด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ลักษณะบุคลิกภาพ โอกาสในการเลือกเล่น ปริมาณของผลโค่นและเพศ ที่มีอิทธิพลต่อ
การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยง ผู้วิจัยจึงอนุมานว่า เด็กนักเรียนน่าจะมีลักษณะการ

⁵⁰ B.D. Jamieson, "loc. cit"

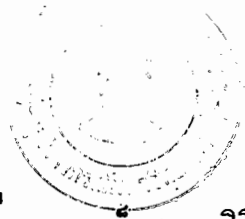
⁵¹ B.D. Jamieson "loc.cit."

⁵² B.D. Jamieson "loc.cit".

⁵³ B.D. Jamieson, "loc.cit".

⁵⁴ B.D. Jamieson, "loc.cit."

⁵⁵ Kogan and Wallach, "loc. cit."

๓๕

ที่ตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงแตกต่างจากเด็กสถานพินิจฯ จึงตั้งเป็นสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า

๑. การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ แตกต่างจากเด็กนักเรียน

๒. ผลของการมีโอกาสเสี่ยงต่างกันทำให้เด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนมีการตัดสินใจเสี่ยงต่างกัน

๒.๑ ผลของการมีโอกาสเสี่ยง ๑ ครั้ง ของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนแตกต่างกัน

๒.๒ ผลของการมีโอกาสเสี่ยง ๔ ครั้ง ของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนแตกต่างกัน

๒.๓ ผลของการมีโอกาสเสี่ยง ๘ ครั้ง ของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนแตกต่างกัน

๓. การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กชายและเด็กหญิงในสถานพินิจฯ กับเด็กชายและเด็กหญิงในโรงเรียนแตกต่างกัน

ความจำกัดของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงในการเล่นเกมทายเลขที่มีลักษณะเป็นการพนันที่จะได้ผลตามมาเป็นเงินหรือเสียเบี้ยที่ได้รับจากผู้ทดลองในตอนเริ่มเล่นและเป็นการเลือกทายเลขระหว่างจำนวนเลข ๒ ต่อ ๔ ตัวและ ๑๖ ตัว

๒. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยังไม่ได้รับความคุ้มครองตัวแปรอีกหลายตัว ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจเสี่ยงของบุคคล ซึ่งได้แก่ แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์, บุคลิกภาพ และความวิตกกังวลตัวแปรเหล่านี้ เป็นตัวแปรที่ควบคุมได้ยาก

I16649461

คำนิยามเชิงปฏิบัติ

การตัดสินใจ คือกระบวนการที่บุคคลเลือกเล่นเกมทอยเลขแบบใดแบบหนึ่ง

การเสี่ยง คือ การตัดสินใจเลือกเล่นเกมทอยเลขที่ไม่สามารถทราบผลที่จะเกิดขึ้น วัลได้จากคะแนนความเสี่ยง

ตามสูตร
$$R = \log_2 \frac{1}{p}$$

การพนัน คือการเล่นเกมที่เลข ๔ แบบที่มีจำนวนเลขให้ทายและปริมาณของเงินรางวัลแตกต่างกัน โดยใช้เบี้ยที่ผู้ทดลองมอบให้จ่ายในการทาย เพื่อให้ได้เงินรางวัล

ปริมาณของผลได้ คือ จำนวนเงินที่จะได้เมื่อทายถูก ซึ่งมีจำนวนแตกต่างกันในแต่ละแบบ เช่น เกมทอยเลขแบบที่หนึ่งเมื่อทายถูกจะได้ ๑ บาท เกมทอยเลขแบบที่สองได้ ๓ บาท เป็นต้น

เด็ก หมายถึง บุคคลอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์แต่ยังไม่เกินกว่า ๑๔ ปีบริบูรณ์

เขาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่ได้หมายความถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะแล้วโดยการสมรส

เด็กสถานพินิจฯ หมายถึง เด็กวัยรุ่นชายหญิงซึ่งกระทำผิดกฎหมายในคดีอาญาและถูกศาลคดีเด็กและเขาวชนกลางพิพากษาแล้ว ถูกส่งตัวเขามาควบคุมอยู่ในสถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง(บางนา) และสถานฝึกอบรมบ้านพร้าว(ปากคลองตลาด)

เด็กนักเรียน หมายถึง เด็กวัยรุ่นชายหญิงที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายและกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เป็นอย่างต่ำ และเรียนอย่างสูงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ หมายถึง รายได้ของครอบครัวประมาณไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน